

Colecția ȘCOALA ARDELEANĂ DE POEZIE

© Elena Căraușan

Editura ȘCOALA ARDELEANĂ, 2023
Cluj-Napoca, str. Mecanicilor nr. 48
Redacția: tel 0364-117.252; 0728.084.801
e-mail: office@scoalaardeleanacluj.ro,
redactie@scoalaardeleanacluj.ro
Difuzare: tel/fax 0364-117.246; 0728.084.803
e-mail: difuzare@scoalaardeleanacluj.ro,
esadifuzare@gmail.com
www.scoalaardeleanacluj.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CĂRĂUȘAN, ELENA

Umbra zidului meu : poeme / Elena Căraușan ; cu il. de Ioan Marchiș. -

Cluj-Napoca : Editura Școala Ardeleană, 2023

ISBN 978-630-314-013-1

I. Marchiș, Ioan (il.)

821.135.1

Editor: Vasile George DÂNCU

Copertă și tehnoredactare: Emanuel LUCA

ELENA CĂRĂUȘAN

UMBRA
ZIDULUI MEU

– poeme –

Ilustrații de Ioan MARCHIȘ

Cluj-Napoca, 2023

I. NELINIȘTEA CUVÂNTULUI

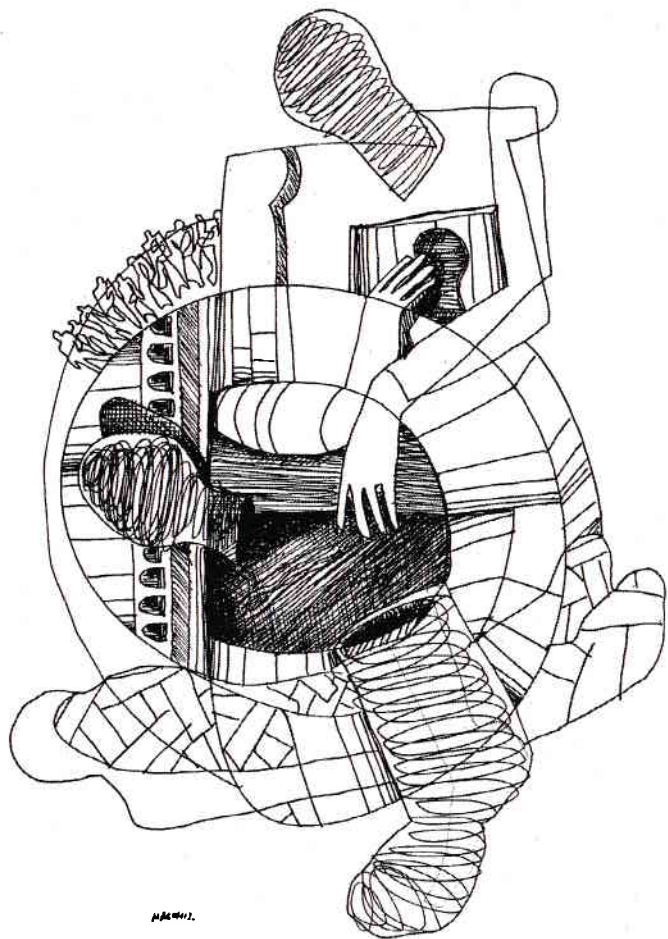
Și cuvântul are lumea lui.

Este o lume invizibilă, greu de atins, dar care sălășluiește în noi sau în umbra noastră.

Este o lume care ni se devoalează doar dacă ne dorim mult acest lucru. Cu cât pătrunzi mai adânc în viața cuvântului, cu atât poți avea bucuria dezlegării a câte o fărâcă din misterul multivalențial tănuit în el.

Este o lume fascinant - atractivă, care parcă „fuge” de tine, iar ca să o „prinzi” trebuie să plonjezi adânc în spațiul fragilității trăirii, cu toate instrumentele introspecției misteroase de care dispui în acele momente.

Este simbioza cuvânt – umbrele neliniștite în unduire care ne provoacă, apoi înălțarea cuvântului care vine spre tine și îți arată o nuanță nouă, ascunsă parcă, nuanță nebănuită până atunci.

DISECTIE

Îmi caut cuvintele.
Zi cețoasă,
norii îmi umezesc pielea, ochii,
mi-am dezbrăcat cuvintele de bucuria metaforei,
cu un cuțit dilematic iscoditor
disec oricare cuvânt
cât mai adânc,
până la osul de literă al silabei,
măduva să i-o văd cum se zvârcolește în sensuri
tresare,
se-ascunde,
imponderabilă pândă.

Am scos majusculele,
am șters toate bucele,
toate rotunjimile literelor,
am lăsat doar liniile drepte, pe două rânduri,
am mai eliminat un vers,
să știu unde începe teama de a scrie
și care e cuvântul de mântuire,

mă uitam ce mai puteam să elimin
am privit, ochi adânciți în gânduri,
să articulez o silabă, o literă,
nu aveam energie.

Vreau să ajung la miezul fiecărui cuvânt,
să-i văd brațele lungi, mieroase
cum se preling în urechea iubitului meu,
să-i văd rădăcinile ascunse când consoana rănește,
vocala zvâcnește nebună să oprească ecoul,
să-i simt inflexiunile pe pielea mea umedă
și fiecare por dilatat cum se cuibărește
în freământul subtil,
cuvânt după cuvânt.

Cuțitul meu căutător a tot înaintat,
mai adânc,
stânjenit,
a ajuns la o formă ciudată
în căutarea lui încurcată,
la un schelet de linii caraghios ciuntite,
un gât colorat de vioară
cu zeci de corzi răsucite.

Am înțeles,
toate sunt sensul unui alt înțeles,
sunt umbra unui cuvânt,
sunt florii din ANTI-CUVÂNT.

CUVINTE

I.

Dureri acute spre sfârșit,
un țipăt disperat
când oxigenul a umplut plămânii lichefiați
al celui nou-născut,
sunete, gesturi,
silabe, cuvinte,
rostogoliri în necunoscut.

Prea neobservate se petrec diminețile noastre.

Roua prunciei se evaporă
iarba proaspătă modelează întru început
jocul miraculos cu viața.
Soarele dezgheață și topește
dorințe ascunse în buzunarul ereditar,
iar cuvintele curg,
se îmbină, se rotesc
fără noimă,
în ritm instinctual,
fraze căutătoare,
fraze frământate,

e vremea macilor înfloriți
acel roșu care taie retina,
acel roșu ce înfierbântă sângele
și clocotește în îmbrățișări de nerăbdare.

II.

Cum este viața!
ca o revărsare de cuvinte
în craterul fierbinte,
iluzii, dragoste, oameni...

Amiaza dă peste noi în anii grăbiți,
trupul e doar acel puțin
care acoperă nevăzutul știut doar de noi,
și stâncile sunt coaja ce acoperă puterea muntelui.

Cu ochi nepăsători trăim clipa ce vine...
cuvinte mai grele veghează la umbra Luminii,
lumini ce nasc gânduri,
gânduri rătăcite în dragostea lupilor,
corzi fremătate la viața în doi.

III.

Cuvintele-tăiș au retezat un braț
în timp ce stăteam cuminiți în cutele nopții,
cinci nopți însângerate au trecut
apoi,
celelalte trei brațe s-au strâns
în jurul luminii roșii,
au plâns,
au așteptat ploaia să-și răcorească cuvintele
apoi, s-au regăsit.

Și cuvintele au îngerii lor?
Și cuvintele au toamna lor?

Când soarele strălucește darnic
lumina ne dezbracă vorbele,
avalanșă de dorinți în culori de curcubeu
și cuvintele au născut anti-cuvinte
ființa profundă dorește o anti-ființă.

IV.

După-amiaza noastră cheamă prea repede seara
Și din ce în ce mai repede
se face seară târziu.
Cuvintele se împuținează, sunt scumpe
măsoară deșertăciunea.
Viață-moarte-viață.

Atunci, clipele nu mai vin,
ele pleacă...
silabele se dezgolesc până la anti-silabe,
literele pustiite
se alungesc în sunete abia auzite.

Dureri stinse spre sfârșit,
un țipăt abia perceput
când oxigenul mai atinge plămânii lichefiați
al celui cu timpul pe umeri.
Moarte-viață-moarte.

UMBRA CUVÂNTULUI

Rebele împotmolite în apusul din zare
sunt siluetele umbrei,
creaturi ce nu pot fi prinse,
nici mângâiate,
nici certate,
viața lor
rază din lumina seninului.

umbra cuvintelor naște adâncimi,
semințe aruncate în pământ de silabe
așteaptă să încolțească verde
să vină culegătorii cu ochii de foc
să împletească tulpini de silabe,
apoi să le rostogolească viclean
în vârtoarea de gânduri.

Vreau să netezesc veșmântul clipei
senină-i fie culoarea plecării
ca mulțumire să-i dau un sărut
și un buchet de alese vocale
mlădițe de alfa și rădăcini de omega

dar umbra rămâne...
a învățat supraviețuirea-n tenebre
și destrămarea nopții în cuvinte.

Și câte răni ne adâncește umbra cuvântului
miezul oaselor vibrează înțelesul
silabă cu silabă,
literă cu literă
cioplesc răbdarea de a sta neclintit
în fața vremilor tulburi.

